

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **ORANGERY, s.r.o.**, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, zast. JUDr. Radoslavem Bolfem, advokátem se sídlem Zádušní 2590/2, Mělník, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, čj. MF-76501/2013/12-1204, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, čj. 5 Af 26/2014-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hlavního města Prahy platebním výměrem ze dne 26. 2. 2013, č. 7/2013/FON/EFRR, čj. S-MHMP 129408/2013, rozhodl, že se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, a podle § 22 odst. 4 a 7 téhož zákona ji uložil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 5 157 000 Kč. Odvolání proti platebnímu výměru žalovaný shora specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného městský soud zamítl.

[2] Městský soud shledal, že žalobkyně při výběrovém řízení na dodavatele, který by realizoval projekt „Kompletní rekonstrukce a vybavení dětského a volnočasového zařízení Orangery“, nestanovila dostatečně konkrétně kritéria pro hodnocení nabídek a nespecifikovala je tak, aby bylo zřejmé, jakým způsobem budou nabídky z hlediska uvedených kritérií porovnávány a hodnoceny; nedostatečně přesně specifikovala předmět zakázky zejména druhem nábytku a počtem kusů jednotlivých druhů tak, aby uchazeči mohli předkládat nabídky, které by byly způsobilé ke vzájemnému objektivnímu srovnání.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti uplatnila doslovně shodné námitky jako v žalobě; v zásadě jediným odlišením je záměna jejího označení (namísto „žalobce“ uvádí nyní „stěžovatel“). Žalobní námitky beze zbytku zopakované jako námitky kasační není třeba v rámci narativní části rozhodnutí Nejvyššího správního soudu reprodukovat jednak proto, že jsou účastníkům řízení známy, a jednak – především – pro povinnost Nejvyššího správního soudu je bez meritorního posouzení odmítnout z důvodů dále vysvětlených.

[4] Nad rámec žalobní argumentace stěžovatelka namítla, že se městský soud nezabýval otázkou, proč byla příjemci dotace uložena povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 5 157 000 Kč, tedy ve výši 100 % podpory.

[5] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s rozsudkem městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud s ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatelky, považuje za nutné úvodem připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno disposiční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). Rozsudek krajského soudu je přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006-58).

[8] Nejvyšší správní soud v kontextu uvedeného nemůže přehlédnout, že kasační stížnost představuje ve své podstatě zcela doslovné převzetí žalobní argumentace. Stěžovatelka explicitně hovoří o pochybeních správního orgánu. Slovy výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak stěžovatelkou uplatněné námitky směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku) a nejedná se tak o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Zdejší soud v této souvislosti připomíná též svůj rozsudek ze dne 14. 6. 2017, čj. 3 As 123/2016-40, v němž vyslovil, že „stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ní nahlížet jako na nepřijatelnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).“

[9] Z tohoto pohledu lze za jedinou věcně projednatelnou kasační námitku považovat námitku, podle které se městský soud nezabýval otázkou, proč byla příjemci dotace uložena povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 100 % podpory.

[10] Nejvyšší správní soud k ní uvádí, že městský soud obdobnou žalobní námitku (směřovanou proti postupu žalovaného), vypořádal. Městský soud v odst. 28. naříkaného rozsudku uvedl: „Soud připouští, že vzhledem ke skutkovým okolnostem případu se jedná sice o pochybení spíše formální a nic nenasvědčuje tomu, že by poskytnutá dotace byla zneužita, avšak právní úprava institutu porušení rozpočtové kázně je koncipována velice přísně a nerozlišuje, zda byla porušena významná nebo méně významná povinnost stanovená zákonem, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků či zda se jednalo o porušení závažné nebo méně podstatné. Tím současně soud odpovídá na námitku týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí, k čemuž současně poukazuje na § 22 odst. 5 rozpočtových pravidel územních rozpočtů, dle něhož odvod za porušení rozpočtové kázně odpovídá částce neoprávněně použitých nebo zadržovaných prostředků. Výši odvodu stanoví přímo zákon (v závislosti na zjištěném skutkovém stavu, tj. na zjištěném rozsahu chybného použití prostředků) a správce daně zde tudíž nedisponuje žádným uvážením ani mu zákon neumožňuje přihlížet k žádným ‚polehčujícím okolnostem‘, jako jsou např. následky pochybení nebo to, zda bylo účelu dotace dosaženo či nikoli. K tomu soud opětovně podotýká, že neshledal, že by žalobce poskytnutou dotaci zneužil k naprosto nepřijatelnému účelu; takové závěry ostatně nezaujaly ani správní orgány. Avšak skutečnosti typu, že dotace nebyla zneužita, že byla přes některá pochybení použita hospodárně a v souladu se sledovaným účelem apod., přísluší posuzovat a ve prospěch příjemce dotace hodnotit až v případném návazném řízení o prominutí odvodu podle § 22 odst. 12 (dnes odst. 14) rozpočtových pravidel územních rozpočtů, přičemž rozhodnutí o prominutí není vyloučeno ze soudního přezkumu.“ Jediná projednatelná kasační námitka není důvodná; městský soud předmětnou žalobní námitku přezkoumatelným způsobem vypořádal. Správností citovaných závěrů městského soudu se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť stěžovatelka jejich nesprávnost nenamítala.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. října 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu